

**Р. В. Бараннік**

кандидат юридичних наук, доцент,

в.о. завідувача

та доцент кафедри кримінального права та правоохоронної діяльності

Запорізького національного університету

## ФАКТОР ЧАСУ І СТРЕСУ У ФОРМУВАННІ ОБҐРУНТОВАНОЇ ПІДОЗРИ: ВОГНЕВА ПІДГОТОВКА ЯК ЕЛЕМЕНТ КРИМІНАЛЬНО-ПРОЦЕСУАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ

Стаття присвячена аналізу впливу часових обмежень і стресових реакцій на формування обґрунтованої підозри працівником поліції в ситуаціях, пов'язаних із потенційним застосуванням вогнепальної зброї. Актуальність дослідження зумовлена тим, що обґрунтована підозра є мінімальним доказовим стандартом кримінального процесу, від якого залежить законність примусового втручання держави у права людини, проте на практиці вона формується за умов, які суттєво відрізняються від тих, у яких здійснюється її подальша юридична оцінка. На підставі рішень ЄСПЛ, зокрема у справах *Fox, Campbell and Hartley v. UK*, *McCaun v. UK* та *Armani Da Silva v. UK*, обґрунтовується, що правомірність дій поліцейського повинна оцінюватися не лише з позиції об'єктивної реконструкції фактів, а з урахуванням інформаційного поля, у якому він діяв, та характеру його добросовісних переконань щодо наявності загрози.

У статті показано, що стрес, дефіцит часу, когнітивне перевантаження та неможливість повного сприйняття ситуації є невід'ємними характеристиками поліцейських ситуацій високого ризику. Психофізіологічні зміни, описані у сучасних емпіричних дослідженнях (зокрема у роботі *D. Klinger Into the Kill Zone*), впливають на здатність поліцейського до аналітичної обробки інформації, формування прогнозів та оцінки загрози. Стрес інколи не зменшує раціональність рішень, але зужує обсяг даних, доступних суб'єкту в момент події, що стає визначальним для формування обґрунтованої підозри.

Особливу увагу приділено ролі професійної підготовки – зокрема вогневої підготовки – у мінімізації помилок оцінки небезпеки. Показано, що системна підготовка створює стійкі алгоритми поведінки, які частково компенсують негативний вплив стресу та покращують якість рішень у середовищі інформаційної невизначеності. У цьому контексті вогнева підготовка розглядається не лише як елемент професійної компетентності, а як важливий механізм кримінально-процесуальної безпеки, оскільки вона зменшує ризик перевищення повноважень, сприяє формуванню коректної підозри та забезпечує більш точне реагування на ситуації, що загрожують життю.

У підсумку доведено, що ефективне застосування стандарту обґрунтованої підозри у справах, пов'язаних із використанням зброї, вимагає інтеграції правових норм із психологічними закономірностями поведінки під стресом. Запропоновано підхід, згідно з яким оцінка дій поліцейського повинна включати аналіз інформаційного середовища, психофізіологічного стану та рівня його підготовленості. Такий міждисциплінарний підхід дозволяє забезпечити справедливу юридичну оцінку, узгоджену з практикою ЄСПЛ, та зміцнити гарантії прав людини в умовах ризикових оперативних ситуацій.

**Ключові слова:** обґрунтована підозра, поліцейська діяльність, стрес і часовий фактор, вогнева підготовка, кримінально-процесуальна безпека.

**Вступ.** Правова категорія обґрунтованої підозри є однією з ключових у структурі кримінального процесуального доказування. Вона встановлює мінімальний поріг об'єктивності та логічної вмотивованості, без якого держава не

має права обмежувати свободу особи чи застосовувати примусові заходи. Однак у практиці правоохоронної діяльності, особливо в умовах оперативного реагування, зміст цього поняття значною мірою залежить від часових обме-

жень, стресових реакцій і неповноти інформації, яка доступна працівнику поліції в момент ухвалення рішення. Це призводить до зіткнення двох площин: юридичної – ретроспективної, структурованої та вимогливої до доказів, і психологічно-фактичної – динамічної, емоційної та нерідко хаотичної.

Такі ситуації характерні передусім для інцидентів, пов'язаних із застосуванням поліцейськими вогнепальної зброї. Саме тоді мінімальний стандарт обґрунтованої підозри перетворюється на основу для прийняття життєво важливих рішень – відступити або застосувати зброю, або утриматися. Європейський суд з прав людини неодноразово наголошував, що обґрунтована підозра – поняття фактичне, зміст якого залежить від доступної інформації й обставин конкретної події. Водночас Суд вимагає, щоб для обмеження свободи людини держава спиралася на “факти або інформацію, які можуть переконати об'єктивного спостерігача, що відповідна особа, можливо, вчинила правопорушення” (*Fox, Campbell and Hartley v. UK*, 1990) [1].

Однак коли йдеться не просто про затримання, а про ситуації можливої збройної небезпеки, обсяг інформації, доступної поліцейському, є докорінно іншим, ніж той, що доступний суду під час розгляду справи. Тут виникає питання: яким чином кримінальний процес повинен оцінювати те, як фактори часу та стресу вплинули на формування обґрунтованої підозри? І чи може професійна підготовка, зокрема вогнева, виступати засобом формування такої поведінкової моделі працівника поліції, яка зменшує ризики помилкової оцінки загрози та тим самим підвищує “процесуальну безпеку”?

Саме в рамках цієї статті ми маємо дослідити, яким чином часовий дефіцит, емоційно-стресові реакції та рівень підготовки впливають на формування обґрунтованої підозри в ситуаціях, де рішення приймаються миттєво, а їх наслідки є незворотними.

**Постановка проблеми.** Проблема полягає у тому, що поняття обґрунтованої підозри в українському кримінальному процесі має об'єктивно-процесуальний зміст, тоді як у реальних поліцейських ситуаціях воно часто постає як результат складної когнітивної оцінки у стресових умовах. У юридичній доктрині обґрунтована підозра розглядається як мінімальний доказовий стандарт, необхідний для початку кримінального переслідування.

Однак під час збройних інцидентів поліцейський діє не на підставі повної доказової бази, а в умовах невизначеності, часто – коли доступ до інформації суттєво обмежений просторово, часово або через поведінку правопорушника. Тому вимога до поліцейського мати “факти, що переконують”, натрапляє на об'єктивні обмеження його здібностей сприймати ці факти в момент загрози.

У рішенні *McCann and Others v. United Kingdom* ЄСПЛ наголосив, що оцінка дій працівників правоохоронних органів повинна враховувати умови, в яких вони діяли, та інформацію, яка була доступною їм у момент ухвалення рішення [2]. Хоча це рішення стосувалося застосування летальної сили, логіка Суду має ширше значення: “обґрунтованість” оцінки ситуації повинна співвідноситися з реальним людським сприйняттям.

Тут виникає ключова проблема: як юридичний стандарт, що за своєю природою є ретроспективним, може бути застосований до ситуацій, які сприймаються поліцейським у режимі “тут і зараз”, із моментальною близькістю загрози? Чи здатен кримінальний процес врахувати механізми стресової реакції, описані в сучасних емпіричних дослідженнях психології, таких як дослідження Девіда Клінгера *Into the Kill Zone* (2004) [3]? І чи можна вважати професійну підготовку – особливо вогневу підготовку – елементом формування більш надійного, передбачуваного процесу формування обґрунтованої підозри?

**Огляд літератури.** У науковій літературі категорія обґрунтованої підозри розглядалася насамперед у контексті процесуальних гарантій та допустимості обмеження свободи особи. В українському правознавстві питання доказування системно досліджували М. Михеєнко, В. Тertiшник, М. Гаврилюк, які підкреслювали, що поняття обґрунтованості є пов'язаним з оцінкою доказів і зобов'язанням слідства формувати логічно узгоджену картину події.

У європейській доктрині ґрунтовними є праці, що аналізують стандарти доведення, наприклад, книги М. Ашворта з кримінального права, роботи П. Робертса та А. Цукермана щодо доказів у кримінальному процесі. Відповідно до цих досліджень, будь-який доказовий стандарт має працювати у зв'язці з оцінкою поведінкового контексту, тобто з аналізом того, яким чином інформація була доступною і сприйнятою суб'єктом.

Психологічні механізми сприйняття загрози у ситуаціях, пов'язаних із застосуванням зброї,

докладно описані Девідом Клінгером. Його емпіричні дослідження показують, що в момент загрози увага людини звужується, час суб'єктивно сповільнюється або прискорюється, а когнітивні ресурси спрямовуються не на аналітичну оцінку ситуації, а на збереження життя [3].

Концепція такого стандарту доказування як обґрунтована підозра, на жаль, не враховує специфіку дій в умовах, коли домінують стресові фактори. Стрессова реакція спотворює сприйняття події, але не в сенсі зменшення логічності мислення, а в сенсі зменшення обсягу доступної інформації. Ці явища мають бути враховані при оцінці того, на яких фактах ґрунтувалася підозра поліцейського.

**Мета і завдання дослідження.** Метою статті є з'ясування того, як фактори часу та стресу впливають на формування обґрунтованої підозри у ситуаціях, пов'язаних із потенційним застосуванням зброї, а також обґрунтування ролі професійної та вогневої підготовки як засобу мінімізації ризиків помилок у таких ситуаціях.

Завдання дослідження включають: аналіз змісту поняття обґрунтованої підозри в українській та європейській правовій доктрині; виявлення впливу стресу та часових обмежень на сприйняття фактів; розгляд можливості підвищення кримінально-процесуальної безпеки через покращення професійної підготовки поліцейських і формування на цій основі авторських висновків.

**Виклад основного матеріалу.** Поняття обґрунтованої підозри формує фундаментальний елемент кримінального процесуального механізму. У правовому сенсі воно розглядається як мінімальний поріг об'єктивності, за якого держава може обмежувати свободу особи. Проте у практиці правоохоронної діяльності обґрунтована підозра нерідко постає не як результат зваженої аналітичної роботи, а як миттєва когнітивна реакція на сприйняття загрози. Ця подвійність створює внутрішню напругу між процесуальною теорією і практикою забезпечення безпеки, що особливо гостро проявляється у ситуаціях, пов'язаних із потенційним застосуванням зброї або високим рівнем загрози.

Саме у цих ситуаціях фактори часу та стресу не просто модифікують поведінку працівника поліції, а істотно змінюють структуру інформації, доступну йому в момент ухвалення рішення. ЄСПЛ у справі *McCann and Others v. UK* наголошував, що рішення працівників силових органів

повинні оцінюватися “в умовах, максимально наближених до тих, у яких вони діяли”, тобто з урахуванням дефіциту часу, обмеженого доступу до фактів і емоційного напруження [2]. Ця позиція важлива, оскільки визначає: обґрунтована підозра, яка у спокійних процесуальних умовах будується на аналізі доказів, у реальній оперативній діяльності будується на аналізі ознак, які людина встигає помітити протягом секундних фрагментів події.

Стрес змінює людські когнітивні можливості на рівні нейрофізіології. Під впливом адреналіну, коли настає ситуація “бий або біжи”, увага різко звужується, центральний зір домінує над периферійним, що описано у роботі Девіда Клінгера *Into the Kill Zone* [3]. Тунельний зір призводить до того, що поліцейський може помітити лише ключове джерело загрози, ігноруючи інші важливі елементи середовища. Такі фізіологічні зміни не є відхиленнями – це еволюційний механізм виживання. Проте вони формують специфічний тип обґрунтованої підозри, відмінний від тієї, що народжується в умовах логічного аналізу за столом слідчого чи судді.

Тут виникає ключове методологічне питання: як кримінальний процес повинен оцінювати підозру, сформовану за умов, коли доступна суб'єкту інформація зменшена не з його вини, а внаслідок природних реакцій організму? Класична модель “об'єктивного спостерігача”, застосована ЄСПЛ у *Fox, Campbell and Hartley v. UK*, передбачає, що підозра має ґрунтуватися на фактах, які переконали б стороннього раціонального спостерігача [1]. Але у стресовій ситуації поліцейський не має можливості діяти як “раціональний спостерігач у спокої” – він змушений діяти як людина, яка оцінює ризик за умов загрози життю.

Ця різниця між теоретичною та практичною моделями породжує природну колізію: стандарт обґрунтованої підозри залишається незмінним, але умови, у яких він формується, – принципово різні. Якщо у слідчого є час зібрати, перевірити й проаналізувати факти, то поліцейський має секунди, щоб прийняти рішення, від якого може залежати його життя чи життя інших. І все ж кримінальний процес має оцінити ці рішення у процедурній рамці, створеній для інших темпів і обставин.

У цьому контексті важливим є не лише те, що поліцейський сприйняв, а й те, як саме він міг сприйняти, враховуючи фізіологію стресу. Стрес впливає не тільки на увагу, але і на пам'ять, часопросторові оцінки, послідовність

мислення. Людина у стресі часто недооцінює або переоцінює часові проміжки, сприймає небезпеку як більш інтенсивну, ніж вона була, або навпаки не помічає деталей, які у спокійній ситуації очевидні. Це відоме явище у психології – “time compression” (стиснення часу) або “time dilation” (уповільнення часу). Тому реконструкція подій, яку здійснює слідство, часто відрізняється від обставин, які “сприймав” поліцейський у момент події.

Чи може така реконструкція вважатися об’єктивною підставою для оцінки дій працівника поліції? ЄСПЛ у справі *Armani Da Silva v. UK* сформував важливий критерій: правомірність дій поліцейського визначається не відповідністю фактичній реальності, а наявністю “чесного і об’єктивно виправданого переконання” у небезпеці [4]. Це є ключовим, адже знімає із поліцейського вимогу мати факти, які стануть відомими слідству двома місяцями пізніше, і зосереджує увагу на якості його суб’єктивної оцінки в конкретний момент.

Слід зазначити, що якість цієї миттєвої оцінки значною мірою залежить від попереднього тренування. Вогнева підготовка, тактичні тренування, сценарні симуляції не просто формують технічні навички – вони створюють стабільні когнітивно-поведінкові схеми реагування, які не руйнуються під впливом стресу. Підготовлений офіцер має вищу здатність ідентифікувати загрозу, оцінювати напрямок руху правопорушника, розуміти, чи рух руки до пояса є ознакою витягування зброї, чи звичайним жестом. Саме тому рівень підготовки прямо впливає на ймовірність виникнення обґрунтованої підозри – він розширює набір ознак, які людина здатна адекватно помітити у стресі.

Проте проблема не зводиться лише до підготовки. Важливим є і те, як потім у кримінальному процесі аналізується миттєва підозра. Традиційна доказова модель вимагає встановити причинно-наслідкові зв’язки та логічно обґрунтувати мотиви суб’єкта. Але рішення під стресом ухвалюються інакше: вони залежать від автоматичних реакцій, навченої поведінки та мінімального набору сенсорних даних. Тому кримінальний процес, який хоче бути справедливим у таких справах, повинен враховувати особливості людської поведінки в екстремальних умовах і адаптувати підхід до оцінки доказів.

Не менш важливою є роль доказування: боді-камери, балістика, аналіз траєкторій, дані GPS-позиціонування, реконструкції подій. У рішенні *Giuliani and Gaggio v. Italy* ЄСПЛ

прямо наголосив, що держава зобов’язана забезпечити повноту доказової бази, оскільки лише вона дозволяє встановити, чи було переконання працівника поліції добросовісним і обґрунтованим за конкретних обставин [5].

Таким чином, фактори часу і стресу не є побічними явищами, а навпаки – виступають центральними елементами формування обґрунтованої підозри. Вони визначають, які факти працівник поліції здатен побачити, як він їх інтерпретує і яку логічну модель будує для ухвалення рішення. Вогнева підготовка створює компенсаторний механізм, який дозволяє підвищити якість цієї оцінки, а кримінальний процес – визначає нормативну рамку її постфактумного (ретроспективного) аналізу. І лише поєднання цих двох систем здатне забезпечити, щоб оцінка підозри була одночасно і по-людськи коректною, і юридично справедливою.

Поняття обґрунтованої підозри за своєю природою є мінімальним доказовим стандартом, який дозволяє державі в особі її органів та посадових осіб перейти від суто інформаційного етапу до активної процесуальної діяльності. Його (етапу) завдання – гарантувати, що підозра не є абстрактною чи довільною. ЄСПЛ у справі *Fox, Campbell and Hartley v. UK* визначив, що для наявності обґрунтованої підозри необхідні “факти або інформація”, здатні переконати об’єктивного спостерігача [1]. Цей підхід вимагає логічного зв’язку між фактами та висновками правоохоронців.

Однак, у ситуаціях, пов’язаних із оцінкою можливої збройної загрози, поліцейський часто має дуже обмежений доступ до інформації. Саме тому ЄСПЛ у справі *McCann and Others v. UK* зазначив, що оцінка правомірності рішень має враховувати обставини, які були відомі працівнику поліції “у момент події”, а не ті, які стали відомі слідству в процесі розслідування [2]. Це означає, що поняття обґрунтованої підозри повинно бути динамічним і враховувати інформаційний стан суб’єкта, який діє у стресі.

Дослідження Клінгера демонструють, що в екстремальних ситуаціях здатність людини до аналітичного мислення різко знижується, а увага спрямовується на джерело загрози. Це не говорить про нераціональність рішень, але вказує на те, що когнітивний процес відбувається за радикально зміненими параметрами. Тому вимога до поліцейського діяти так само логічно та послідовно, як суд оцінює події через місяці або роки, є неадекватною фізіологічній природі поведінки людини під стресом [3].

У цьому ж контексті виникає питання: якою повинна бути мінімальна доказова база, щоб підозра, сформована поліцейським в умовах загрози, визнавалася обґрунтованою у кримінальному провадженні? Відповідь може бути знайдена у парадигмі, яку сформулював ЄСПЛ: рішення поліцейського є правомірним, якщо воно було засноване на добросовісному переконанні, яке було “об’єктивно обґрунтованим”, навіть якщо пізніше з’ясується, що реальної загрози не було (*Armani Da Silva v. UK*, 2016) [4].

Цей підхід дозволяє пояснити, чому вогнева та тактична підготовка є не просто фрагментом професійної освіти, а формою кримінально-процесуальної безпеки. Вона забезпечує працівника поліції набором алгоритмів, здатних зменшити ймовірність когнітивних помилок у стресових ситуаціях. Чим краще сформована автоматична реакція, тим менше суб’єкт покладається на хаотичні емоційні імпульси та тим точніше оцінює ситуацію. Таким чином, підготовка виконує функцію “стандартизації миттєвої підозри”, наближаючи її до моделі, яку згодом буде оцінювати суд.

Водночас це не знімає потреби у якісному доказуванні. У справах про застосування зброї належна фіксація події стає центральним інструментом реконструкції того, що бачив і відчував поліцейський. Відеозаписи, балістичні експертизи, результати допитів, відтворення обстановки та обставин події – усе це формує доказову базу, яка дозволяє суду оцінити, чи була підозра обґрунтованою в конкретних умовах. ЄСПЛ послідовно вимагає проведення ефективного розслідування у таких справах, підкреслюючи, що без належної доказової бази неможливо забезпечити справедливую оцінку рішення, ухваленого у небезпечних умовах.

Таким чином, обґрунтована підозра є не лише юридичним, а й когнітивно-поведінковим явищем. Вона формується в умовах дефіциту інформації, тиску часу та впливу стресу, а отже, потребує спеціальних механізмів компенсації цих факторів. Ключовим із них є професійна підготовка поліцейського – як інструмент підвищення передбачуваності його рішень та мінімізації ризиків надмірної ескалації.

**Висновки.** Обґрунтована підозра в кримінальному процесі традиційно розглядається як юридична категорія, що визначає мінімальну межу допустимого державного втручання у свободу особи. Проте у ситуаціях, пов’язаних із потенційною збройною небезпекою, це поняття набуває значно складнішого змісту, оскільки його формування відбувається під впливом

обмеженого часу, дефіциту інформації та стресових реакцій.

Європейський суд з прав людини сформував підхід, згідно з яким правомірність дій поліцейського залежить від його добросовісного, об’єктивно виправданого переконання у наявності загрози. Це підкреслює необхідність інтеграції психофізіологічного аналізу у кримінально-процесуальну оцінку інцидентів.

Вогнева та тактична підготовка виступає інструментом зменшення ризиків помилкової оцінки ситуації, оскільки створює у поліцейських алгоритми поведінки, більш стійкі до впливу стресу. Така підготовка не є лише компонентом професійної компетентності – вона є елементом кримінально-процесуальної безпеки, оскільки зменшує ймовірність перевищення повноважень та підвищує точність оцінки загрози.

Отже, ефективність правового регулювання поняття обґрунтованої підозри у випадках застосування зброї залежить від того, наскільки повно кримінальний процес здатний інтегрувати людський фактор, стресову поведінку та професійний рівень підготовки. Саме такий міждисциплінарний підхід дозволяє сформулювати збалансовану доктрину, яка відповідатиме як інтересам громадської безпеки, так і стандартам захисту прав людини.

### Список використаної літератури:

1. Case of Fox, Campbell and Hartley v. The United Kingdom. Application no. 12244/86; 12245/86; 12383/86. Judgement. Strasbourg, 30 August 1990. URL: [https://hudoc.echr.coe.int/eng#{%22itemid%22:\[%22001-57721%22\]}](https://hudoc.echr.coe.int/eng#{%22itemid%22:[%22001-57721%22]}). (accessed: 12.08.2025).
2. Case of Mc Cann and others v. The United Kingdom. Application no. 18984/91. URL: [https://hudoc.echr.coe.int/eng#{%22itemid%22:\[%22001-57943%22\]}](https://hudoc.echr.coe.int/eng#{%22itemid%22:[%22001-57943%22]}). (accessed: 12.08.2025).
3. Klinger D. (2004) Into the Kill Zone. 299 p. URL: <https://www.ojp.gov/ncjrs/virtual-library/abstracts/kill-zone-cops-eye-view-deadly-force>.
4. Case of Armani da Silva v. The United Kingdom. Application no. 5878/08. URL: [https://hudoc.echr.coe.int/eng#{%22itemid%22:\[%22001-161975%22\]}](https://hudoc.echr.coe.int/eng#{%22itemid%22:[%22001-161975%22]}). (accessed: 12.08.2025).
5. Giuliani and Gaggio v. Italy. 23458/02 Judgment 24.3.2011 [GC]. URL: [https://hudoc.echr.coe.int/eng#{%22itemid%22:\[%22002-568%22\]}](https://hudoc.echr.coe.int/eng#{%22itemid%22:[%22002-568%22]}). (accessed: 12.08.2025).
6. Case of Nachova and others v. Bulgaria. Applications nos. 43577/98 and 43579/98. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng#{%22it>

- emid%22:[%22001-69630%22]}. (accessed: 12.08.2025).
7. *Graham v. Connor*, 490 U.S. 386 (1989). URL: <https://supreme.justia.com/cases/federal/us/490/386/> (accessed: 12.08.2025).
8. *Case of Bubbins v. The United Kingdom*. Application no. 50196/99. Judgment. Strasbourg 17 march 2005. URL: [https://hudoc.echr.coe.int/eng#{%22itemid%22:\[%22001-68548%22\]}](https://hudoc.echr.coe.int/eng#{%22itemid%22:[%22001-68548%22]}). (accessed: 12.08.2025).

### **Barannik R. V. Time and Stress Factors in Forming Reasonable Suspicion: Firearms Training as an Element of Criminal Procedural Safety**

*The article examines the impact of time pressure and stress responses on the formation of reasonable suspicion by police officers in situations involving the potential use of firearms. The relevance of the study lies in the fact that reasonable suspicion is the minimum evidentiary standard required in criminal proceedings to justify state interference with individual rights, yet in practice it is formed under conditions markedly different from those in which it is later assessed by courts. Drawing on the case law of the European Court of Human Rights – particularly *Fox, Campbell and Hartley v. UK*, *McCann v. UK* and *Armani Da Silva v. UK* – the article argues that the lawfulness of police actions should be evaluated not solely through objective reconstruction of events but also by considering the informational environment available to the officer and the nature of his or her honest belief regarding the existence of a threat.*

*The article demonstrates that stress, time deficit, cognitive overload and incomplete situational awareness are inherent characteristics of high-risk police encounters. Psychophysiological changes, described in empirical research including D. Klinger's *Into the Kill Zone*, affect officers' ability to analyse information, anticipate risks and assess danger. Stress does not necessarily impair rationality, but it reduces the volume of information that can be processed in the moment, which directly influences the formation of reasonable suspicion.*

*Special attention is given to the role of professional training – particularly firearms training – in reducing errors in threat assessment. Systematic preparation creates stable behavioural algorithms that partly compensate for stress-induced cognitive limitations and enhance decision-making under uncertainty. In this context, firearms training is viewed not merely as a component of professional competence but as an instrument of criminal-procedural safety, reducing the risk of excessive force, supporting the formation of accurate suspicion and enabling more precise responses in life-threatening situations.*

*The study concludes that effective application of the standard of reasonable suspicion in cases involving potential firearm use requires integrating legal norms with psychological patterns of behaviour under stress. The proposed interdisciplinary approach – combining legal, cognitive and training-related factors – promotes fair judicial evaluation, aligns with ECtHR standards and strengthens human rights safeguards in operational policing contexts.*

**Key words:** *reasonable suspicion; police activity; stress and time pressure; firearms training; criminal-procedural safety.*

*Дата першого надходження рукопису до видання: 22.07.2025  
Дата прийнятого до друку рукопису після рецензування: 27.08.2025  
Дата публікації: 30.09.2025*